

Den første sag på dagsordenen var:

Afgørelse af spørgsmålet om henvisning af forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen m. m. og forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven, for så vidt angår aldersrentemodtagerboliger, til et udvalg på 15 medlemmer eller et udvalg på 16 medlemmer.

Forslaget om at henvise lovforslagene til et udvalg på 15 medlemmer

vedtoges med 94 stemmer mod 5; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Dermed bortfaldt forslaget om at henvise lovforslagene til et udvalg på 16 medlemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om en mindededag for Danmarks befrielse i året 1945.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3527; fremsættelsen findes i tidenden sp. 804).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Frode Jakobsen: Det foreliggende lovforslag er identisk med et lovforslag, der er blevet fremsat, men ikke gennemført, i de to foregående samlinger. Jeg kan derfor i et og alt henholde mig til, hvad jeg ved de to lejligheder har sagt, men kan dog ikke lade være med at tilføje en dybt personlig bemærkning.

Dagen den 5. maj 1945 er vel den største dag i Danmarks nyere historie. At denne dag blev det, den blev: en dag, som vi med god samvittighed kunne glæde os over, har kostet mange danskeres liv. Forberedelsen til den har bevirket, at mange — jeg selv iblandt dem — i dag må savne nogle af deres bedste venner. Skulle det nu vise sig umuligt for Danmark at fejre denne dag og hædre mindet om dem, der gav deres liv, fordi vi ikke kan blive enige om, hvorvidt den skal være fridag med løn eller fridag uden løn, ville jeg føle det som et beskæmmende nederlag for vort folk, som et trist tegn på, at det ikke lykkedes fredens Danmark at leve op til de forventninger, som krigen Danmark gav os ret til at have.

Jeg tror og håber ikke, det vil gå på den måde. Jeg mener, at de forhandlinger, vi førte i udvalget i sidste samling, gav et håb

om, at vi, trods alt, skulle kunne mødes. Men erfaringerne har altså vist, at der vil være grund til at drøfte den økonomiske side af sagen i et udvalg, og jeg håber, at det i år, da vi har bedre tid, vil lykkes i dette udvalg at nå frem til den fulde enighed, som kræves, for at indførelsen af en sådan national festdag kan blive til den værdige handling, som vi allesammen må ønske.

Erik Eriksen: Det er nu tredje gang, vi skal behandle dette spørgsmål, og jeg kan derfor, stort set, nøjes med at henvise til de udtalelser, jeg har fremsat de foregående år.

Jeg har deri bl. a. anført, at vi fra vor side ikke kunne gå med til — som det er foreslået i § 3 —, at en arbejdsgiver skal være pligtig at yde løn til en lønmodtager den 5. maj, selvom der altså ikke arbejdes på denne dag. Jeg tror, at kravet om en sådan lønpolitik i meget høj grad har været medvirkende til den skæbne, lovforslaget har fået. Jeg har i sin tid gjort mig til talsmand for at gøre den 5. maj til en helligdag i stedet for til en fridag, som er kommet til verden også ud fra lønpolitiske motiver, og jeg minder om, at biskopperne har udtalt sig til fordel for at gøre dagen til helligdag. Dertil kommer, at arbejderne ikke ville miste noget, når store bededag samtidig blev henlagt til en søndag.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette, men kun henvise til de udtalelser, jeg tidligere har fremsat. Blot vil jeg tilføje, at nu er årene jo gået, og jeg tror ikke, den højtærede statsminister ville have fået særlig stærke bebrejdelser, hvis han havde ladet forslaget blive liggende i sin skuffe — i hvert fald slet ikke, således som det nu er formet. Det er klart, at en lovgivning af denne art må hvile på fuldkommen enighed — hvis ikke den gør det, bliver den jo noget helt andet end tilsigtet. Jeg er imidlertid villig til at se på lovforslaget i et udvalg; der kan vi så se, om anskuelserne kan mødes, men i den foreliggende form er lovforslaget uacceptabelt for os.

Boeck-Hansen: Det er tredje gang, et lovforslag om dette spørgsmål fremsættes, og jeg skal ganske henholde mig til de udtalelser, vi fremkom med fra denne talerstol de to foregående gange.

Den højtærede statsminister kan være forvisset om, at også vi føler en vis sorg over, at det ikke er lykkedes at gennemføre lovforslaget tidligere. Man er måske også lidt skamfuld over, at der er gået så mange år efter befrielsen, før man har kunnet blive